

dobbelt saa store som i det foregaaende Aar. De er nu oppe paa omtrent 60,000 Kr., hvilket, som sagt, er omtrent det dobbelte af, hvad de vare det foregaaende Aar. Der er i det nævnte Aar oprettet flere nye Arbejdsanvisningskontorer, saaledes at der ved Aarets Udgang fandtes 18 Arbejdsanvisningskontorer, omfattende 55,289 Medlemmer, altsaa et ret stort Flertal af de Medlemmer, der ere indordnede i Arbejdsløshedskasserne, og det er ganske naturligt, at Arbejdsløshedskasserne vedblivende ville udvide den Arbejdsanvisningsvirksomhed, som her er paabegyndt. Jeg gør for alle Tilfældes Skyld med det samme opmærksom paa, at denne Arbejdsanvisning foregaar efter Regler, der ere godkendte af Arbejdsløshedsinspektoratet.

Af de foreliggende Forslag drejer, som nævnt, det første sig i sit første Afsnit om at give Kommunerne Adgang til at yde Bidrag til Arbejdsløshedskasserne, saaledes at disse blive i Stand til at yde ekstraordinære Understøttelser udover de almindelige lovmæssige. Dette Afsnit af vort Forslag er gældende Lov endnu indtil 1. April, men jeg gør opmærksom paa, at denne Del af Loven, saa vidt mig bekendt, ikke eller omtrent ikke har vist nogen Evne til at fremkalde Bidrag eller afhjælpe nogen Trang. Den anden Del af Loven gaar som bekendt ud paa at give Kommunerne Bemyndigelse til at give ekstraordinære Tilskud til Hjelpekasserne, for at disse ekstraordinært kunne yde Bidrag til de arbejdsløse. Denne Del af Loven er i nogen Maade benyttet, men i hvor stor Udstrækning, foreligger der ikke Oplysning om i dette Øjeblik. Det vides, at der i København i Løbet af tre Kvartaler er bevilget vistnok 200,000 Kr., hvoraf 100,000 er gaaet til Understøttelse af arbejdsløse, og disse Midler fordeles som bekendt gennem Københavns Understøttelsesforening, der med en særlig Afdeling fungerer som Hjelpekasse. Vi forelægge i Aar ligesom i Fjor dette Forslag med en Ret for Kommunerne til Refusion af Statskassen, et Princip, som vi fremdeles mene det forsvarligt at foreslaa under Hensyn til den Trang, som adskillige Kommuner utvivlsomt til Stadighed befinde sig i. Der lyder jo jævnlig Røster om, at Kommunerne ere overbebyrdede, og vi formene derfor, ligesom af andre Grunde, at det er naturligt, at Staten yder et betydeligere Bidrag til denne Nøds Afhjælpning, end den hidtil har gjort.

Det andet Forslag er overensstemmende med den Lov, der var gældende fra 8. Maj 1909 til April 1910, en Lov, hvis Princip

var i Overensstemmelse med Princippet i Fattiglovens § 63, der yder en fortsat Hjælp til Medlemmer af anerkendte Sygekasser, som have opbrugt deres Understøttelse fra disse. Denne Lov virkede i alt Fald, efter de flestes Mening, særdeles heldigt, og vi beklage meget, at det i Fjor ikke lykkedes at føre Forslaget videre end gennem Folketinget, vi beklage meget, at Landstinget standse dets Gennemførelse. Dette Forslag anbefaler jeg derfor paa det bedste, idet jeg har den Tro, at en saadan Lov i særlig Grad vil være i Stand til paa nogenlunde tilfredsstillende Maade at afhjælpe i alt Fald noget af den Nød, der er til Stede, naar de arbejdsløse ikke længer faa Understøttelse af Arbejdsløshedskasserne. Vi foreslaa, at denne Lov skal have Gyldighed indtil 1. April 1913 — noget lignende foreslog vi i Fjor —, idet vi derved antyde, at den kunde bestaa lige saa længe som Loven om anerkendte Arbejdsløshedskasser, der jo skal revideres i Tiden mellem 1912 og 1913. Jeg udtaler Haabet om, at der her i Tinget maa blive vist den størst mulige Velvillie overfor disse Forslag, og at saavel Regeringens som de forskellige Partier ville søge at indvirke paa deres Partifæller i Landstinget, saaledes at vi muligt kunde tænke os i Aar at føre begge Lovforslagene — maaske i nogen ændret Skikkelse, hvis der ikke maatte blive Flertal for dem i den Skikkelse, hvori de ere forelagte — gennem Tingene og derved bidrage, hvad Samfundsmagten er i Stand til, til Afhjælpning af den betydelige Nød, der er til Stede i disse Arbejdsløshedstider. Det er jo muligt, at Forholdene paa Arbejdsmarkedet i en forholdsvis nær Fremtid bedres. Noget sikkert ved man ikke derom. Det forekommer mig ikke, at Udsigterne ere særlig lyse, men det er dog muligt, at der sker en saadan Bedring. Saa meget desto bedre; saa meget mindre komme Lovene til at betyde. I samme Grad, som der bliver rigeligt Arbejde, bortfalder jo Trangen til at bringe Lovene i Anvendelse. Det er jo som sagt utvivlsomt saaledes, at Arbejderne foretrække Beskæftigelse fremfor at nyde Understøttelse, hvad enten det er i Henhold til den ene eller den anden Lov.

Disse Forslag have været til Behandling paa et Møde af samtlige Ledelser for de anerkendte Arbejdsløshedskasser, og der vedtoges paa dette Møde enstemmigt en Resolution, der udtalte en Anbefaling overfor Rigsdagen af disse Forslag og anmodede Rigsdagen om snarest at gennemføre dem. Jeg anbefaler derfor paa mit Partis og Arbejdsløshedskassernes Vegne og paa de